

[Lars Emil Johansen.]

landsrådet også skulle bidrage til finansiering af børnetilskud, der ifølge de gældende ordninger finansieres fuldt ud af staten. Jeg er helt enig med udvalget, når der i betænkningen skrives, at landsrådet formodes at have betydelig interesse i at øve indflydelse på størrelsen af tilskuddet. Dette vil adskillige års landsrådsforhandlinger kunne vidne om.

Jeg skal i den forbindelse ikke begynde at diskutere udvalgets betragtning med hensyn til de kommunale myndigheders rolle, og hvorvidt de skal være med til at bære en del af finansieringsbyrderne med hensyn til børnetilskuddet, men jeg vil dog ikke undlade at udtrykke min ubetingede enighed med udvalget, når det anlægger den betragtning, at landsrådet må være med til at bære finansieringsbyrderne i så henseende, eftersom udvalgets forslag med hensyn til byrdefordelingen på det sociale område vittelig vil medføre en lettelse af landsrådets nuværende økonomiske situation, men ikke mindst ud fra den betragtning, at landsrådet gennem en lang årrække har forsøgt at forbedre satserne for børnetilskuddet, som i dag må betegnes — det er vel kendt her i tinget — som værende af en ganske urimelig størrelse. Landsrådet har imidlertid ikke kunnet øve indflydelse herpå, vel nok mest på grund af landsrådets fuldstændige uafhængighed med hensyn til finansieringen af denne ordning. På denne baggrund kan jeg også med hensyn til dette lovforslag helt tilslutte mig forslaget principper.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale lovforslagene med de kommende ændringsforslag til folketingets velvillige behandling, idet det er mit håb, at tinget vil behandle lovforslagene i et sådant tempo, at de kan være færdige inden folketingets sommerferie, dette ikke mindst af hensyn til den mildt sagt vanskelige og usikre politiske situation.

Ministeren for Grønland (Holger Hansen):

Jeg er i den lykkelige situation at kunne takke samtlige partier for venlige ord om de foreliggende lovforslag og endda også for, synes jeg at kunne uddrage af udtalelserne fra ordførerne, de principper, der ligger til grund for dem.

Jeg har derfor kun få bemærkninger at gøre til de langsigtede virkninger og den politiske målsætning, der ligger bagved. Det vil vi få lejlighed til at diskutere i udvalget og eventuelt ved senere lejligheder. Men jeg vil godt gøre den bemærkning, som hr. Søren B. Jørgensen efterlyste, om tidsplanen i byrde- og opgavefordelingsudvalgets skema, at i udvalgets kommissorium var nedfældet, at udvalget skulle give et skøn over, i hvilken takt eventuelle overførsler kunne finde sted af opgaver, byrder, og hvad der ellers lå inden for kommissoriet. Det er det, udvalget har gjort, men det er lige så klart, at det er de politiske myndigheder, landsrådet, de grønlandske kommuner, Grønlandsrådet og til syvende og sidst folketinget, der bestemmer, i hvilken takt denne udvikling skal finde sted.

Tidsplanen er altså stillet op som en mulighed, man kan vælge. Der kan vælges andre muligheder. Mit eget skøn er nok, at tidsplanen er realistisk teknisk. Om den er det politisk, skal jeg vige lidt tilbage for at vurdere i dette øjeblik.

Der har fra to af ordførerne, nemlig hr. Dohrmann og hr. Poul Westergaard, været ytret tvivl om rigtigheden af lovforslaget om den kommunale anlægsskatsfond. Må jeg — for at forklare begrundelsen for dette lovforslag — erindre ordførerne om, at situationen er den, at kommunerne ifølge afgiftsloven får en del af det proventu, der kommer ind i afgifter til den grønlandske landskasse; så vidt jeg husker, er det en tredjedel af dette beløb. Disse pengeoverførsler er forudsat at fortsætte i hvert fald i det første, formentlig også i det andet år, uanset der gennemføres en kommunal beskatning. Begrundelsen for dette er, at vi ingen sikker fornemmelse har af, hvad der er af penge i denne skattelovgivning. Det er derfor, vi i ministeriet har valgt at følge byrde- og opgavefordelingsudvalgets henstilling om ved lov at binde en del af skatteprovenuet i en anlægsskatsfond for dermed at skabe baggrund for en selvfinansiering på længere sigt. Det er altså ikke sådan, at vi ved at gennemføre denne lovgivning binder kommunerne på hænder og fødder. Det, vi gør, er at binde en del af de merindtægter, som de får, uden at der med det samme er lagt beslag på dem gennem forøgede opgaver. Det er altså et forsøg på